

jeno so šo šwēru k nijemu džeržimy a prošymy: „Czere
czert spytowacz, daj nam twjerdze stacz. Jesu, daj dobycz!”

Hischcze džiwnische bědzenje pak je to, wo kotrymž
dženžnische scženje nam powjeda. Pschetož so czemnoscž
pschecžiwo šwētku a šwētko pschecžiwo czemnoscži wojuje,
to je kóždemu srošymliwe, dokelž jene druhe njesnjež
ani njecžetpi. Ale schtó staj taj dwaj, kiz jowle ſebi wojuju
napschecžiwo ſtejitat? Miz njepschecželaj, o ně; wjèle bóle
dwaj, kiz hromadze ſluſchataj, haj žadoscžiwo ſo mjes
ſobu pytaj: Na jenej stronje Jesuš, tón luboſcže połny,
ſmilny, k pomhanju pschezo hotowy Jesuš, a na druhéj
stronje wboha pomožy potrebna, czežko domapytana žónska.
Kah', a runje tej ſo wón ſapowjedzi? Je wón, wo
kotrymž pižane ſteji: „Naſemjenu ſežinu njebudze wón
dołemicz a žehliwy ſužoh njebudze wón wuhažnycz” (Jef.
42, 3), zyle na tajke ſłowo a ſlubjenje ſapomnił, ſo ju
kaž njepschecžel wot ſo ſtoreži ſ wótrym, haj ſurowym
ſłowom? Kaf mamy temu ſrošymicž? A ta žona, město
teho, ſo by po tajkim ponižazym ſhonienju na měscze psche-
ſtała, jeho hishcze dale wo něchtto proſycz, jeho nětko
cžim bóle ſe ſwojimi proſtwami nadběhuje. Njeje to
k ſpōdžiwanju? Majdžiwnische pak je to, ſo knjeg na-
požledku w tutym bědzenju ſo ſam ſa pschewinjeneho
wusna a tu žonu jako ſwoju pschewinječku pochwali ſ tym
wysoko czescžazym ſłowami: „O žónska, twoja wéra je
wulka! Tebi ſo ſtań, kaž chzesch.” Fejna wéra bě czežku
jej napołożenu pruhu derje wobſtała a bě dobyła. Bóh
pomhaj nam, ſo bychmy tež my we wſchěch naſchich bě-
dzenjach runje tak derje wojovali a runje tak derje wob-
ſtali, kaž tale žónska.

Dajmy dha ſebi dženža ſ naſcheho ſcženja pschiwołacz:

Wojuj dobre wojowanje wěry!

- 1) Daj ſo psches twoju nusu k ſwojemu
knjesej cžericz,
- 2) wudžerž w modlitwje wo jeho pomož a
- 3) troſchtuj ſo w nadžiji tražneho dobyčza.